

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 6Co/15/2024  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118204258  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5118204258.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Renáty Krajčiovej, v právnej veci žalobcu: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., so sídlom Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO: 64 948 242, konajúci prostredníctvom organizačnej zložky: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Šancová 1/A, 913 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpenej spoločnosťou: ALTER IURIS s.r.o., so sídlom Tolstého 9, 811 06 Bratislava, IČO: 36 708 771, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E. F. G., zastúpenej spoločnosťou: Burian & partners, s.r.o., so sídlom V. Tvrdého 819/1, 010 01 Žilina, IČO: 47 254 483, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 2C/12/2018-359 zo dňa 26. októbra 2023, takto

### rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 2C/12/2018-359 zo dňa 26. októbra 2023 potvrdzuje.

Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal voči žalobcovi právo na ich náhradu v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na okresnom súde dňa 26.02.2018 domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu – Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, uzavretej medzi H. B., nar. XX.XX.XXXX a žalovanou, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Kysucké Nové Mesto pod č. V-919/2017.

3. Žalobca svoju žalobu skutkovo odôvodnil tým, že dňa 05.06.2016 uzatvoril s dlžníkom – spoločnosťou FEIST, s.r.o., so sídlom Jasmínova 1434/8, 010 01 Žilina, IČO: 44 236 590, Zmluvu o kontokorentnom úvere č. 000995/C/261 k zmluve o kontokorentnom úvere č. 000251/SB/2015 zo dňa 09.03.2015. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 130.000,00 eur v prospech dlžníka ako klienta tak, že na ľarchu ním zriadeného bežného účtu č. IBAN H. XXXX XXXX XXXX XXXX XXX, ktorého majiteľom je dlžník ako klient, vykoná po dohodnutú dobu až do výšky úverového limitu príkazy klienta na platby, aj keď na to klient nemá na tomto účte potrebné vlastné peňažné prostriedky. Klient sa za podmienok uvedených v zmluve zaviazal dať platiť a zúčtovať v prospech kontokorentného účtu svoje príjmy, poskytnuté peňažné prostriedky (istinu) vrátiť (splatiť úver) tak, aby v deň splatnosti istiny úveru nebol na kontokorentnom účte vykázaný debetný zostatok účtu, zaplatiť úroky a dojednané odplaty (poplatky) a náhrady, poskytnúť potrebnú súčinnosť a splniť súvisiace záväzky. Dňa 19.03.2015 bola uzavretá Dohoda o vydaní a vyplnení blankozmenky č. 000251A/SB/2015 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 17.03.2016 medzi dlžníkom ako vystaviteľom zmenky: H. B., r.č. XXXXXX/XXXX, nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, XXX XX E. F. G., štátna príslušnosť SR, ako zmenkovým ručiteľom a žalobcom ako veriteľom (ďalej len „dohoda“), predmetom ktorej je zabezpečenie záväzku

dlužníka za podmienok uvedených v zmluve vrátiť peňažné prostriedky poskytnuté žalobcom v prospech dlužníka (istina) na základe zmluvy do sumy 80.000,00 eur, ako aj na zaplatenie úrokov, úrokov z omeškania a zaplatenie dojednaných poplatkov, prípadne iných dlžných súm podľa zmluvy, vrátane prípadu predčasnej splatnosti istiny z dôvodov uvedených v zmluve, ako aj pri odstúpení od zmluvy alebo jej vypovedaní alebo vypovedaní poskytnutia úveru alebo jej časti, a to záväzky, ktoré v čase podpisu tejto dohody už boli vzniknuté, alebo ktoré ešte len vzniknú v budúcnosti, alebo ktorých vznik závisí od splnenia podmienky, a to aj v prípade zmeny zmluvy, najmä pri predĺžení splatnosti záväzku alebo zvýšení sumy úveru až do výšky 150.000,00 eur, ako aj v prípade akejkolvek zmeny záväzkového vzťahu medzi veriteľom a vystaviteľom zmenky alebo nahradenie záväzku novým záväzkom. V zmysle čl. III. Základné dojednania, bod. 3.5. dohody zmenkový ručiteľ podpisom tejto dohody vyhlásil, že ak vystaviteľ nesplní ktorýkoľvek záväzok, na ktorý sa vzťahuje táto dohoda a neuspokojí pohľadávku veriteľa, uspokojí veriteľa ako ručiteľ až do výšky zmenkovej sumy podľa tejto dohody.

Na zabezpečenie záväzku dlužníka ako vystaviteľa zmenky a dlužníka v jednej osobe a pohľadávky žalobcu, dňa 19.03.2015 dlužník vystavil zmenku podpísanú za podmienok uvedených v dohode, ktorej zaplatenie je na nej zaručené zmenkovým ručením zmenkového ručiteľa, žalobcovi ako prvému majiteľovi zmenky (remitentovi) so súhlasom zmenkového ručiteľa vydal zmenku, ktorá bola pri vydaní neúplná a ktorú je v chýbajúcich údajoch oprávnený vyplniť jej majiteľ podľa podmienok uvedených v dohode (blankozmenka), ak zabezpečená pohľadávka nebude splnená riadne a včas. Nakoľko dlužník porušil svoje povinnosti vyplývajúce z podmienok dohodnutých v zmluve, a to že o viac ako tri pracovné dni trvá omeškanie dlužníka s platením splatenej sumy istiny alebo čo aj len jednej splátky istiny alebo splatnej sumy úrokov úveru podľa zmluvy z dôvodu, že je dlužník v omeškaní s plnením svojich finančných záväzkov voči iným veriteľom alebo štátnym orgánom (dlh voči Sociálnej poisťovni – exekučný príkaz SP 0015201602017) a z dôvodu, že dňa 27.10.2017 došlo k prevodu obchodného podielu zo spoločníka H. B. na p. I. J. bez súhlasu veriteľa, žalobca dňa 03.11.2017 pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úverového rámca ku dňu 08.11.2017. V zmysle čl. III. Dohody žalobca ako majiteľ z dôvodu neplnenia úveru riadne a včas zo strany dlužníka vyplnil chýbajúce údaje v blankozmenke, a to nasledovne: zmenková suma vo výške 131.739,24 eur a dátum splatnosti zmenky 22.12.2017. Žalobca s účinnosťou od 23.12.2017 stanovil pre úver sadzbu úrokov vo výške 6 % p.a. Dňa 22.12.2017 právny zástupca žalobcu písomne vyzval zmenkového ručiteľa na zaplatenie splatného záväzku s príslušenstvom, t. j. zmenkovej sumy vrátane úrokov vo výške 6 % p.a. z celého zostatku zmenkovej sumy, a to od 23.12.2017 až do zaplatenia. Do dnešného dňa dlužník ani zmenkový ručiteľ neuhradili svoj peňažný záväzok. Zmenkový ručiteľ (H. B.) v auguste 2017 uskutočnil dispozíciu so svojím bonitným majetkom, a to na základe úkonu dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorú uzavrel so žalovanou, na základe ktorej došlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov - zmenkového ručiteľa a žalovanej. Na základe dohody o vyporiadaní BSM došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaným Okresným úradom Kysucké Nové Mesto, katastrálnym odborom pre okres a obec E. F. G., kat. úz. C. D., zapísaných na liste vlastníctva (ďalej aj „LV“) č. XXX, a to k pozemkom C-KN parcele č. 312 – záhrady o výmere 433 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 314/1 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 252 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 314/2 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 86 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 315 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 158 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 316 – záhrady o výmere 258 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 325/1 – orná pôda o výmere 457 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 325/2 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 164 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 563/1 – trvalé trávne porasty o výmere 519 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 586 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 103 m<sup>2</sup>, C-KN parcele č. 590 – záhrady o výmere 428 m<sup>2</sup> a k stavbám: rodinnému domu so súp. č. XX, postavenému na C-KN parcele č. 315 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 158 m<sup>2</sup> a rodinný dom súp. č. XXX, postavený na pozemku C-KN parcele č. 314/2 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 86 m<sup>2</sup>. Táto dohoda o vyporiadaní BSM bola do katastra nehnuteľností odovkladaná pod č. V-919/2017. Žalobca tvrdil, že k prevodu vlastníckeho práva ku všetkým bonitným nehnuteľnostiam v zmysle dohody o vyporiadaní BSM došlo k úmyslom zmenkového ručiteľa ukrátiť žalobcu ako veriteľa. V čase prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v zmysle dohody o vyporiadaní BSM na žalovanú zmenkový ručiteľ musel vedieť o záväzkoch dlužníka a o svojich záväzkoch voči žalobcovi a o tom, že v dôsledku neplnenia povinností zo strany dlužníka a zo svojej strany vyplývajúcich zo zmluvy, sa stane kontokorentný úver splatný a že žalobca vyplní blankozmenku za podmienok uvedených v dohode a svoju pohľadávku bude vymáhať súdnou cestou tak od dlužníka, ako aj od zmenkového ručiteľa. Práve preto zmenkový ručiteľ v úmysle ukrátiť žalobcu ako veriteľa uzavrel so žalovaným dohodu o vyporiadaní BSM tak, že všetky nehnuteľnosti uvedené na liste vlastníctva č. XXX, nachádzajúce sa v kat. úz. C. D., previedol v zmysle tejto dohody na žalovanú. Je zrejme,

že žalovaná je blízkou osobou zmenkového ručiteľa. Zmenkový ručiteľ si nepochybne uvedomoval zľú finančnú situáciu dlžníka, práve preto uzatvoril vyššie označenú dohodu o vyporiadaní BSM, v zmysle ktorej všetky bonitné nehnuteľnosti boli prevedené výlučne na žalovanú.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 01.06.2018 navrhla, aby súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Súčasne si uplatnila voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

5. Uviedla, že k zosplatneniu úveru došlo až niekoľko mesiacov po tom, ako nadobudla účinnosť predmetná dohoda o vyporiadaní BSM, ktorú uzavrela s jej manželom H. B.. Vzhľadom na to, že zrušenie BSM a jeho následné vyporiadanie predstavuje určitý zákonný proces trvajúci niekoľko mesiacov až rok, ktoré manželia nemajú možnosť nijako časovo ovplyvniť a skutočnosť, že úkony manželov boli vykonané bezprostredne nadväzujúce na seba, nemožno tvrdiť, že by k prevodu predmetných nehnuteľností došlo krátko

pred zosplatnením úveru, pretože pohľadávka žalobcu nemala nič spoločné s rozdeleným majetkom žalovanej a jej manžela H. B., keďže táto v tom čase ani neexistovala. Ďalej žalovaná uviedla, že nemala nijakú vedomosť o tom, že jej manžel uzatvoril dohodu o zmenkovom vyplňovacom práve k zmenke so žalobcom, na ktorú žalobca poukazuje, a teda nevedela ani o nijakých dlžobách voči Sociálnej poisťovni, ktoré žalobca v žalobe uviedol. Žalovaná nechcela, aby manželove pracovné záležitosti ovplyvňovali ich súkromný život. Práve preto podala na súd návrh na zrušenie ich spoločného bezpodielového spoluvlastníctva manželov a po právoplatnosti rozsudku súdu, ktorý tomuto jej návrhu vyhovel, sa s manželom vyporiadala tak, že si spoločný majetok rozdelili presne na polovicu. V čase ich spoločného vyporiadania dokonca pohľadávka žalobcu, o ktorú žalobca v tomto konaní opiera svoje tvrdenia i nárok, v tom čase neexistovala. V konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 37CbZm/2/2018, v súvislosti s pohľadávkou žalobcu, H. B. jej existenciu spochybnil a popiera existenciu ručenia vyplývajúceho zo zmenky, ktorou by mal podľa žalobcu ručiť za záväzky obchodnej spoločnosti FEIST, s.r.o. Ďalej žalovaná namietala aj aktívnu legitímáciu žalobcu na podanie tejto žaloby s odôvodnením, že aktuálne žalobca nedisponuje vymáhateľnou pohľadávkou tak, ako to vyžaduje príslušná právna úprava v Občianskom zákonníku. Následne žalovaná v ďalšom písomnom vyjadrení uviedla, že v zmysle predložených znaleckých posudkov a v nadväznosti na ostatné skutočnosti bola hodnota BSM žalovanej a jej manžela – H. B. stanovená na sumu 331.000,00 eur. Polovica hodnoty pripadajúca na každého z manželov tak predstavovala sumu 165.500,00 eur, pričom žalovaná zaplatila manželovi len sumu 50.000,00 eur. Úmyslom vyporiadania BSM medzi žalovanou a jej manželom nebolo ukrátenie žalobcu ako veriteľa. Vyporiadanie BSM bolo v súlade so zásadami uvedenými v Občianskom zákonníku a žalovaná zaplatila manželovi na účet celú hodnotu polovičného podielu z nadobudnutých nehnuteľností vo výške 165.000,00 eur, a súčasne prevzala na seba povinnosť splatiť záväzkov z titulu hypotekárneho úveru voči veriteľovi K. C. H., L., kde sa zaviazala zaplatiť celý zostatok 55.842,22 eur. Napadnutou dohodou o vyporiadaní BSM teda nedošlo k žiadnemu ukráteniu uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, keďže sa jednalo o odplatný právny úkon a cena plnenia je ekvivalentná.

6. Žalobca v reakcii na toto vyjadrenie žalovanej nesúhlasil s jej tvrdením v rámci procesnej obrany, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (žalovanej a jej manžela H. B.) predstavuje ekvivalentný právny úkon, pretože na základe tejto dohody žalovaná vyplatila zmenkovému ručiteľovi ako protihodnotu sumu 50.000,00 eur ako finančnú náhradu za to, že nehnuteľnosti uvedené na liste vlastníctva č. XXX, k.ú. C. D., prejdú do jej výlučného vlastníctva. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalovanej, že išlo len o transformáciu majetku, čím nie sú splnené podmienky pre odporovanie takémuto právnomu úkonu. Sumu 50.000,00 eur rozhodne nemožno považovať za primeranú a ekvivalentnú k hodnote nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre k.ú. C. D., najmä vzhľadom na hodnotu a rozsiahlosť majetku (rozloha pozemkov viac ako 2.800 m<sup>2</sup>), ich umiestnenie v zastavanom území obce, resp. v dvoch prípadoch (C-KN parcely č. 325/1 a 325/2) na hranici zastavaného územia obce, polohu a možnosť využitia (stavebné pozemky). Žalobca tvrdil, že cena týchto nehnuteľností je podstatne vyššia. Ďalej žalobca uviedol, že skutočnosť, že v čase podania návrhu na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov na súd nebol kontokorentný úver splatný, ešte nezakladá dôvod, pre ktorý by predmetná dohoda o vyporiadaní BSM nemohla ukrať pohľadávku žalobcu ako veriteľa. Taktiež úmysel zmenkového ručiteľa ukrátiť svojich veriteľov môže existovať skôr, ako dôjde k zosplatneniu úveru, a to aj z dlhšieho časového hľadiska. Odporovanie právnomu úkonu je obmedzené na dobu troch rokov od jeho uzavretia. Podmienka vymáhateľnosti pohľadávky ako podmienka vecnej legitímácie sa vzťahuje na okamih rozhodnutia súdu o odporovacej žalobe. Žalobca pritom nie je jediný veriteľ spoločnosti FEIST, s.r.o., so sídlom Jasmínova 1434/8, 010 01

Žilina, IČO: 44 236 590, (ďalej aj ako „dlžník“), ktorej jediným spoločníkom a konateľom bol v rozhodnom čase zmenkový ručiteľ H. B.. Dlžník mal však aj ďalšieho veriteľa, a to Sociálnu poisťovňu, ktorá voči nemu eviduje dlh vo výške 2.910,78 eur od 12.12.2016, t.j. z obdobia pred podaním návrhu na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

7. V následnom podaní žalovaná doplnila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, predovšetkým odborný posudok znalkyne M. A. K., so sídlom N. XXXX/XX, XXX XX O. F. J., č. 62/2019 zo dňa 12.04.2019, ktorým znalkyňa stanovila hodnotu častí nehnuteľností, ktoré patrili do BSM žalovanej a jej manžela na sumu 146.000,00 eur, keď súčasne znaleckým posudkom č. 63/2019 zo dňa 12.04.2019 táto znalkyňa stanovila hodnotu častí nehnuteľností, ktoré patrili do BSM, na sumu 185.000,00 eur. To znamená, že vyššie uvedené nehnuteľnosti, ktoré tvorili predmet BSM, boli celkovo znalkyňou ohodnotenú na sumu 331.000,00 eur. Nadväzne s prihladnutím na zásady uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka polovičná hodnota BSM zo sumy 331.000,00 eur predstavuje sumu 165.500,00 eur. Keďže žalovaná zaplatila manželovi na základe pôvodnej dohody o vyporiadaní BSM len sumu 50.000,00 eur, dňa 03.05.2019 A. B. a H. B. uzatvorili dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní bezpodielového vlastníctva manželov, ktorým zosúladiť povinnosti manželov pri vyporiadaní ich BSM so zákonom, nakoľko na základe znaleckých posudkov uvedených vyššie bolo zistené, že hodnota ich BSM predstavuje vyššiu sumu, ako sa pôvodne manželia domnievali pri uzatvorení dohody o vyporiadaní BSM. V zmysle uvedeného dodatku č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM došlo k zmene bodu 4. predmetnej dohody o vyporiadaní BSM, v zmysle ktorej bola žalovaná povinná zaplatiť manželovi finančnú náhradu vo výške 165.500,00 eur tak, aby táto suma zodpovedala sume zistenej znalkyňou. S poukazom na to, že na základe pôvodného znenia dohody o vyporiadaní BSM žalovaná už zaplatila manželovi sumu 50.000,00 eur, zostatok nevyplatenej sumy predstavuje výšku 115.500,00 eur, ktorý žalovaná doplatila svojmu manželovi prevodom na účet dňa 20.05.2019, čím došlo k vyporiadaniu BSM v súlade s Občianskym zákonníkom. Zároveň žalovaná prevzala na seba povinnosť platiť záväzkov z titulu hypotekárneho úveru voči veriteľovi K. C. H., L. a zaviazala sa splatiť sama celý zostatok, ktorý ku dňu 10.05.2019 predstavoval sumu 55.842,22 eur. Z uvedeného je zrejmé, že napadnutou dohodou o vyporiadaní BSM nedošlo k žiadnemu ukráteniu uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, keďže sa jednalo o odplatný právny úkon a cena plnenia je ekvivalentná a súladná so zákonom v zmysle ceny stanovenej znalkyňou.

8. Následne žalobca predložil do spisu rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 37CbZm/2/2018-92 zo dňa 06.11.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18CoZm/3/2019-158 zo dňa 15.10.2019, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 03.12.2019 a v ďalšom podaní zo dňa 27.08.2021 uviedol, že postup žalovanej a jej manžela H. B. považuje za účelový, tendenčný, sledujúci zámer zabrániť uspokojeniu jeho vymáhateľnej pohľadávky. Zároveň žalobca zdôraznil, že časový okamih vykonania odporovaného právneho úkonu je rozhodujúci z viacerých faktorov, nielen pre posúdenie existencie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ale aj z toho dôvodu, že sa zisťuje, či došlo k primeranej odpláte za prevedený majetok dlžníka a práve primeranosť tejto odplaty sa skúma ku dňu účinnosti scudzovacieho právneho úkonu, tzn. ku dňu, kedy z majetkovej podstaty dlžníka odišli prevádzané veci. V prejednávanej veci nastala účinnosť dohody o vyporiadaní BSM dňa 15.08.2017, pričom k tomuto okamihu mala byť zo strany žalovanej vyplatená H. B. suma vo výške 50.000,00 eur, ktorá však nebola ekvivalentná k hodnote nehnuteľností, ktoré žalovaná nadobudla do svojho výlučného vlastníckeho práva, čo napokon potvrdila i ona sama v rámci súdneho konania. Následné konanie žalovanej preto žalobca označil za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

9. Prvýkrát v merite veci rozhodol Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 2C/12/2018-244 zo dňa 21. februára 2022, ktorý žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 9Co/163/2022-286 zo dňa 23. februára 2023 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V označenom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že v ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne prejednať vec a skúmať, či dohoda o vyporiadaní BSM bola uzatvorená v súlade s právnymi predpismi, a teda či aj plnenie zo strany žalovanej bolo v tomto prípade ekvivalentné s prihladnutím na zásady uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka. Za tým účelom zväži i možnosť vypočutia H. B. ako jedného z účastníkov dohody, ktorý bude musieť súdu vysvetliť, z akých zásad vychádzali pri stanovení výšky náhrady zo strany žalovanej, t. j. na ktoré konkrétne okolnosti v zmysle citovaného zákonného ustanovenia (§

150 Občianskeho zákonníka) prihládali, lebo len potom bude možné ustáliť, či k uzavretiu predmetnej dohody skutočne došlo s úmyslom ukrátiť veriteľa.

10. Následne súd prvej inštancie po zmene zákonného sudcu opätovne vec prejednal a vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorý je aktuálne predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

11. Pri rozhodovaní tohto sporu súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 3, § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 42a ods. 1 a 2, § 42b ods. 1, 2 a 4, § 116, § 117, § 149 ods. 1 a § 150 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že predmetom tohto sporu je určenie neúčinnosti právneho úkonu – dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, uzavretej medzi H. B., nar. XX.XX.XXXX a žalovanou. Žalobca vo svojom podaní v priebehu sporu (č. I. 323 spisu) poukázal na potrebu vyriešenia prejudiciálneho posúdenia neplatnosti právneho úkonu - dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 ako oddeliteľnej časti od ostatného obsahu právneho úkonu (pôvodnej dohody o vyporiadaní BSM medzi žalovanou a jej manželom H. B. zo dňa 25.05.2017) a navrhol, aby súd určil jej odporovateľnosť.

12. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázanú existenciu pohľadávky, ktorú má žalobca voči manželovi žalovanej - H. B. na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, konkrétne rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 37CbZm/2/2018-92 zo dňa 06.11.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 16CoZm/3/2019-158 zo dňa 15.10.2019, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 03.12.2019. Uvedenými rozhodnutiami bol H. B. (manžel žalovanej) zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 131.739,24 eur spolu s úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 131.739,24 eur od 23.12.2017 do zaplatenia a zmenkovú odmenu vo výške 439,13 eur s tým, že splnením povinnosti žalovaného v rade 1/ v zmysle platobného rozkazu Okresného súdu Trenčín č. k. 37CbZm/2/2018-31 zo dňa 03.04.2018 zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť žalovaného v rade 2/. Uvedenými rozhodnutiami bol zároveň p. H. B. ako žalovaný v rade 2/ v označenom konaní zároveň zaviazaný zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 14Pc/1/2016-22 zo dňa 06.04.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.05.2017, bolo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov – žalovanej A. B. a jej manžela H. B. zrušené podľa § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Následne žalovaná a jej manžel H. B. dňa 25.05.2017 uzavreli dohodu u vyporiadaní BSM, na základe ktorej všetky nehnuteľnosti (2 rodinné domy a rozsiahle pozemky v kat. území C. D., zapísané na LV č. XXX tak, ako boli špecifikované vyššie) pripadli do výlučného vlastníctva žalovanej, ktorá vyplatila svojmu manželovi z titulu jeho vyporiadania vyporiadací podiel 50.000,00 eur.

14. Po doručení žaloby v tomto spore žalovaná spolu s manželom dala vyhotoviť odborný i znalecký posudok na ocenenie nehnuteľností, ktoré nadobudla na základe dohody o vyporiadaní BSM, ako bolo uvedené už v bode 7. odôvodnenia tohto rozhodnutia, boli znalkyňou ocenené na sumu 331.000,00 eur (odborný posudok č. 62 zo dňa 12.04.2019

a znalecký posudok č. 63/2019 zo dňa 12.04.2019, obidva vyhotovené znalkyňou M. A. K.). Na základe toho žalovaná a jej manžel H. B. dňa 03.05.2019 uzatvorili dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM, v ktorom sa žalovaná zaviazala vyplatiť svojmu manželovi (zmenkovému ručiteľovi) sumu 165.000,00 eur. Túto sumu žalovaná uhradila prevodom na účet svojho manžela dňa 20.05.2019. Medzi stranami sporu zostala sporná otázka platnosti dodatku č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM, uzavretej dňa 03.05.2019 žalovanou a jej manželom H. B.. Žalobca tvrdil, že predmetný dodatok je neplatný právny úkon a naďalej zotrval na svojej argumentácii, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 25.05.2017 odporuje zákonu a je voči nemu neúčinná podľa § 42a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko úmyslom dlžníka žalobcu (manžela žalovanej) bolo znížiť svoj majetok a ukrátiť tak uspokojenie žalobcovej vymáhateľnej pohľadávky.

15. Nadväzne súd prvej inštancie podrobne rozobral teoretické východiská neúčinnosti právneho úkonu aj s poukazom na príslušnú judikatúru a závery právnej teórie (pozri body 34. až 36. napadnutého rozsudku) a uviedol, že vklad vlastníckeho práva na základe dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 25.05.2017 bol povolený dňa 15.08.2017, čo vyplýva aj zo zápisu na liste vlastníctva č. XXX pre kat. úz. C. D.. Žalobca podal žalobu na súd v tomto spore dňa 26.02.2018. Zároveň žalobca disponuje vymáhateľnou právnou pohľadávkou na základe rozsudku súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.12.2019, tzn. že podmienka podania žaloby v trojročnej prekluzívnej lehote bola v posudzovanom prípade splnená. Zároveň dohoda o vyporiadaní BSM, vo vzťahu ku ktorej sa žalobca domáha odporovateľnosti v tomto spore, je platný právny úkon, keďže strany v spore takúto skutočnosť ani netvrdili a súd nemal preukázaný opak. Podľa názoru okresného súdu však v posudzovanom prípade neexistuje právny úkon, ktorým by sa ukraľovala pohľadávka veriteľa. Na základe dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 25.05.2017, uzavretej medzi dlžníkom žalobcu a žalovanou v spojení s jej

dodatkom č. 1 zo dňa 03.05.2019, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou pôvodnej dohody o vyporiadaní BSM, totiž nedošlo k ukráteniu veriteľa, pretože na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré je predmetom exekučného konania, mohlo dôjsť k uspokojeniu pohľadávky žalobcu z iného majetku dlžníka žalobcu (H. B.).

16. Podmienka odporovateľnosti právneho úkonu v súdenom prípade teda nebola splnená. Ukrátenie veriteľa je objektívnou stránkou odporovateľnosti. Je ním také zmenšenie (zníženie) dlžníkovho majetku, že tento nestačí na uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Ukracovanie uspokojenia veriteľovej pohľadávky je podmienkou aktívnej legitímácie a musí existovať najneskôr v čase, keď súd o odporovacej žalobe rozhoduje. Súd teda skúma (ktorú otázku musí mať zodpovedanú v čase vyhlásenia svojho rozhodnutia), či určitý úkon dlžníka ukrátil alebo neukrátil uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že pohľadávka je vymáhateľná a že dlžníkove právne úkony ukracujú jej uspokojenie, znáša veriteľ, t. j. žalobca. Ukrátenie uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa právnym úkonom dlžníka však nie je možné konštatovať v prípade preukázania, že odporovateľný právny úkon je tzv. ekvivalentným právnym úkonom, pri ktorom nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však nevyhnutné, aby išlo o reálny ekvivalentný právny úkon. V prípade, že dlžníkovo právne úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, nakoľko za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty dlžník obdržal ich obvyklú cenu, alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, rovnako nemôže dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Aj keď má dlžník dlhy, nenastalo v dôsledku tzv. ekvivalentného právneho úkonu zmenšenie jeho majetku a k uspokojeniu veriteľovej pohľadávky môže slúžiť dlžníkovo majetok - aj keď zmenil podobu svojich aktív - v rovnakej hodnote (cene), ako keby k týmto právnym úkonom nedošlo. Pre záver, že sa dlžníkovo majetok následkom prevodu vecí, práva alebo inej majetkovej hodnoty na iného neznižil, nie je bez ďalšieho významný len obsah zmluvy či iného dojednanja. O tzv. ekvivalentný právny úkon dlžníka ide len vtedy, ak za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty sa dlžníkovi naozaj (reálne) dostala ich obvyklá cena alebo iná skutočne primeraná (rovnocenná) náhrada.

17. V súdenom spore však nastala situácia, kedy žalovaná a jej manžel - dlžník žalobcu uzatvorili dohodu o vyporiadaní BSM, ktorá v čase jej vyhotovenia nebola ekvivalentným právnym úkonom. Túto skutočnosť žalobca v konaní tvrdil a žalovaná ju potvrdila, keď sama v konaní predložila dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM spolu so znaleckým a odborným posudkom. Dodatkom č. 1, ktorý žalovaná a jej manžel uzatvorili po namietaní žalobcu neekvivalentnosti právneho úkonu dohody o vyporiadaní BSM, tzn. po začatí tohto konania, však došlo k vyporiadaniu BSM podľa zásad upravených v § 150 Občianskeho zákonníka. Súčasne žalobca v konaní nerozporoval, že by vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle dodatku č. 1 nezodpovedalo zásadám podľa § 150 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Inak povedané, žalobca nenamietal dodatok č. 1 v tomto smere,

ale mal za to, že v konaní je potrebné prejudiciálne vysloviť jeho neplatnosť tvrdiac, že bol uzatvorený v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca vo vzťahu k dodatku č. 1 v konaní nenamietal ani hodnotu predmetných nehnuteľností, ktoré boli predmetom vyporiadania, ktorá mala predstavovať aktuálnu trhovú hodnotu. Len v prípade nesprávne určenej hodnoty by táto skutočnosť mohla predstavovať dôvod pre vyslovenie neekvivalentnosti právneho úkonu vo vzťahu k predmetu vyporiadania dotknutých nehnuteľností. Vychádzajúc z judikatúry citovanej v napadnutom rozhodnutí (najmä v bodoch 43. až 47. jeho odôvodnenia) okresný súd konštatoval, že sankciu neplatnosti právneho úkonu pre jeho rozpor s dobrými mravmi je nutné považovať za dôvod neplatnosti ultima ratio. Akcentoval, že dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (napr. uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS 55/2011-19 zo dňa 24.02.2011). Súdna prax zároveň zaujala názor,

že postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má miesto len vo výnimočných, ojedinelých situáciách (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obdo/51/2017). Korektív dobrých mravov však nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Žalobca však v tomto spore nepreukázal, že by žalovaná a jej manžel postupovali pri uzatváraní dodatku č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM s hlavnou, alebo aspoň prevažujúcou motiváciou - úmyslom poškodiť či znevýhodniť veriteľa (žalovaného), tzn. že sa jedná o šikanózný výkon práva. Hoci žalobca tieto skutočnosti v spore tvrdil, tieto vykonaným dokazovaním neboli preukázané. Žalovaná v konaní riadnym spôsobom zdôvodnila, z akého dôvodu s manželom pristúpili k uzatvoreniu dodatku č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM. Uviedla, že keď v priebehu konania po námietkach žalobcu zistili, že pri uzavretí pôvodnej dohody o vyporiadaní BSM nepostupovali v súlade s ust. § 150 Občianskeho zákonníka a dodatkom č. 1 zhodli predmetnú vadu vo vzťahu k tejto dohode, čo nemôže byť automaticky považované za šikanózný výkon práva. Okrem toho okresný súd zdôraznil,

že v čase uzatvorenia dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov vymáhateľná pohľadávka žalobcu ešte neexistovala a preukázateľne nebola vymáhateľná ani pohľadávka iného veriteľa (Sociálnej poisťovne). Uvedený subjekt totiž evidoval pohľadávku voči spoločnosti FEIST, s.r.o. a nie na manžela žalovanej. V danej súvislosti súd prvej inštancie poukázal na definíciu vymáhateľnej pohľadávky, uvedenej v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/237/2017 zo dňa 24.06.2020, v zmysle ktorej sa vymáhateľnou pohľadávkou podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka sa rozumie taká pohľadávka, ktorej splnenie možno vynútiť exekúciou, t. j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno nariadiť exekúciu. Následne súd prvej inštancie zopakoval, že v čase zrušenia BSM žalovanej a jej manžela rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.05.2017, neexistovala vymáhateľná pohľadávka žalobcu a v konaní nebola preukázaná ani existencia inej vymáhateľnej pohľadávky. Napriek tomu žalovaná požiadala súd o zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže na to boli splnené zákonné podmienky. Takýto postup vyhodnotil konajúci súd v prospech žalovanej, keď z tohto jej konania je zrejmé, že jej úmyslom bolo vylúčiť ju z prípadných dlhov jej manžela. Tomu nasvedčuje aj výpoveď žalovanej na pojednávaní dňa 26.10.2023. Okrem toho všeobecne platí, že dlhy obchodnej spoločnosti, dlhy spoločníka a konateľa nemožno automaticky stotožňovať. Je len logické, že po zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalovaná a jej manžel pristúpili k jeho vyporiadaniu dohodou, keď medzi nimi neboli žiadne spory. Ak pri tomto vyporiadaní strany postupovali tak, že jedna zo strán (žalovaná) si v rámci vyporiadania ponechala nehnuteľnosť a druhej strane vyplatila vyrovnávací podiel, jedná sa o bežný postup, ktorý nastáva aj v prípadoch vyporiadania BSM súdom. Ak zároveň účastníci tejto dohody hodnotu nehnuteľností navzájom nerozporovali, je logické, že si nedali pri jej vyporiadaní vyhotoviť znalecký posudok. Je potom logické, že po námietke neekvivalentnosti predmetného právneho úkonu žalovaným v priebehu tohto sporu pristúpili k náhrade vyporiadaním ich BSM v súlade s ust. § 150 Občianskeho zákonníka uzatvorením dodatku č. 1 k pôvodnej dohode o jeho vyporiadaní. Z takéhoto konania však automaticky nemôže byť vyvodzovaný úmysel odporujúci zákonu. V danej súvislosti okresný súd zdôraznil, že žalobca v konaní ani nenamietal úmyselné ukrátenie veriteľa, ktoré by vyplývalo z uzatvoreného dodatku č. 1, t. j. odporovateľnosť aj tejto časti právneho úkonu (dohody o vyporiadaní BSM), keď namietal len jeho neplatnosť. Poukazujúc na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky, že súd môže vysloviť neplatnosť právneho úkonu len ojedinele, keď sú dôvody pre neplatnosť právneho úkonu bezpečne preukázané, v opačnom prípade musí uskutočniť taký výklad právneho úkonu, ktorý smeruje k zachovaniu jeho platnosti, súd prvej inštancie nevyhodnotil právny úkon – dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM ako neplatný.

18. Keďže dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM sa stal súčasťou pôvodnej dohody o vyporiadaní BSM medzi žalovanou a jej manželom H. B., predmetná dohoda o vyporiadaní BSM je ako celok platný právny úkon. Z obsahu tejto dohody v zmysle jej dodatku č. 1 pritom vyplýva parita podielov jednotlivých manželov. Táto skutočnosť vyplýva aj z predloženého odborného a znaleckého posudku, z ktorých je zrejماً hodnota nehnuteľnosti, ktorá zostala vo vlastníctve žalovanej. Zároveň v konaní bolo preukázané, že žalovaná následne vyplatila svojmu manželovi vyporiadací podiel v rozsahu polovice majetku (ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná). Z dokladov o úhrade vyplýva, že žalovaná skutočne zaplatila svojmu manželovi peňažné prostriedky na vyrovnanie vyporiadacieho podielu (postupne realizáciou úhrad v prospech H. B., konkrétne dňa 06.06.2017 sumu 17.000,00 eur, dňa 10.07.2017 sumu 21.000,00 eur, dňa 28.09.2017 sumu 12.000,00 eur a dňa 20.05.2019 sumu 115.000,00 eur). Vo vzťahu k poslednej namietanej úhrade (uskutočnenej v zmysle dodatku č. 1) žalovaná predložila doklad o tom, že peňažné prostriedky vo výške 115.000,00 eur jej boli poskytnuté spoločnosťou ERSTACO a.s. dňa 17.05.2019. Je tak zrejماً, že dohoda o vyporiadaní BSM spolu s jej dodatkom č. 1 predstavovala v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie ekvivalentný právny úkon a súd preto nemal dôvod konštatovať, že by v danom prípade došlo k ukráteniu veriteľa dlžníka - manžela žalovanej. Konajúci súd nestotožnil ani s tvrdením žalobcu o nesprávnom prevzatí záväzku z hypotekárneho úveru, ktorý podľa pôvodnej dohody o vyporiadaní mal na seba prevziať manžel žalovanej. Žalovaná totiž sama uviedla, že sa jednalo o chybu v písaní v pôvodnej dohode a v dodatku č. 1 došlo k úprave, v zmysle ktorej ona prevzala tento záväzok z hypotekárneho úveru. V danej súvislosti okresný súd zdôraznil, že v konaní o vyporiadaní BSM je u spoločných dlhov tvoriacich BSM rozhodnutím súdu, či dohodou o vyporiadaní stanovený podiel každého z manželov na spoločných dlhoch len vo vnútornom pomere medzi manželmi. Vyporiadaním dlhov tvoriacich súčasť BSM neprestávajú byť tieto dlhy spoločné a veriteľ sa naďalej môže domáhať uspokojenia svojej pohľadávky voči obom manželom (napr. R 22/1991). Ak by aj tvrdenie žalovanej bolo v tomto smere účelové a manžel by na seba prevzal záväzok vyplývajúci z hypotekárnej zmluvy, neznamená to, že by si banka ako veriteľ nemohla v súdnom konaní vymáhať pohľadávku aj od žalovanej. Tvrdenia žalobcu však v tomto smere v konaní neboli preukázané.

19. Na tomto závere súdu nič nemení ani to, že zo správy pre oprávneného zo dňa 19.09.2023 vo vzťahu k povinnému (manželovi žalovanej) banky odpovedali na jeho žiadosť zo dňa 19.05.2023 s negatívnym výsledkom. Pokiaľ súdny exekútor dňa 19.05.2023 požiadal banky o oznámenie zostatkov na účtoch povinného, negatívny výsledok z týchto bánk korešponduje s tvrdeniami manžela žalovanej, ktorý sám uviedol, že predmetné peňažné prostriedky, ktoré obdržal od žalovanej z titulu vyporiadania BSM, nemá k dispozícii, pretože ich použil na zaplatenie starších dlhov iným veriteľom. V tejto súvislosti žalobca nenavrhol žiadne dokazovanie za účelom vyvrátenia skutkových tvrdení H. B., uvedených v svedeckej výpovedi, keď predmetné skutočnosti bolo možné preukazovať napríklad aj listinami z účtovníctva obchodnej spoločnosti, v ktorej manžel žalovanej pôsobil. Žalobca súdu ani nepredložil potvrdenie súdneho exekútora, ktorý by zisťovať peňažné prostriedky na účtoch povinného v čase, kedy mu mali byť predmetné peňažné prostriedky pripísané - vo vzťahu k poslednej úhrade realizovanej žalovanou, t.j. v období po 20.05.2019.

20. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie i námietku žalobcu, že v danom prípade nedošlo k naplneniu dodatku č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM, s odôvodnením, že žalovaná nedisponovala peňažnými prostriedkami na úhradu vyrovnávacieho podielu. Žalovaná v konaní predložila potvrdenie o uskutočnení zahraničnej úhrady zo dňa 17.05.2019, v zmysle ktorej spoločnosť ERSTACO a.s. poskytla žalovanej sumu 115.000,00 eur. Žalobca síce v prvoinštančnom konaní namietal, že táto úhrada nie je evidovaná v účtovnej závierke označenej obchodnej spoločnosti, ale vykonanie dokazovania predložením účtovníctva uvedenej obchodnej spoločnosti nenavrhol. Skutočnosť, či predmetná spoločnosť uvedenú sumu zaúčtovala/nezaúčtovala do svojho účtovníctva, by však aj tak nebola pre rozhodnutie tohto sporu relevantná, pretože žalovaná preukázala úhradu sumy 115.000,00 eur v prospech žalobcu potvrdením, ktorého obsah žalobca v tomto spore účinne nepoprel. Žalobca svojou argumentáciou o neúčinnosti právneho úkonu – dohody o vyporiadaní BSM založil výlučne na argumente o neplatnosti dodatku č. 1, ale nenamietal jeho rozpor s ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Preskúmaním dohody o vyporiadaní BSM v spojení s jej dodatkom č. 1 okresný súd dospel k záveru, že táto zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Na základe nej si manželia – účastníci dohody medzi sebou vyporiadali spoločne nadobudnutý majetok – nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX pre kat. úz. C. D. v hodnote 331.000,00 eur, ktorá cena bola určená v konaní nenamietaným znaleckým posudkom č. 63/2019 a odborným posudkom č. 62/2019 znalkyne M. A. K., hnutelný majetok nachádzajúci sa v nehnuteľnosti a záväzky a hypotekárny úver. Na jej základe sa žalovaná stala vlastníčkou predmetných nehnuteľností spolu s vecami, ktoré sa v nich nachádzajú, a zároveň bola povinná uhradiť žalovanému vyrovnávací podiel vo výške 165.500,00 eur, predstavujúci polovicu hodnoty majetku ocenenej znaleckým a odborným posudkom. Následne žalovaná prevzala aj záväzok z hypotekárnej zmluvy. Prevzatie záväzku tretej osoby nemá však žiadny vplyv na povinnosť obidvoch strán plniť si svoj záväzok z hypotekárnej zmluvy, keď veriteľ môže požadovať splnenie záväzku od ktoréhokoľvek z účastníkov zmluvy. V konaní nebol preukázaný ani žalobcom tvrdený dôvod pre určenie disparity podielov účastníkov dohody o vyporiadaní BSM v spojení s jej dodatkom, keď žalovaná a jej manžel zhodne uviedli, že sa vyporiadavali rovnakým dielom (na polovicu). Súčasne okresný súd zdôraznil, že v zmysle ust. § 217 CSP je pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Potom platí, že aj v prípade, že by bol preukázaný ukracujúci úkon do nadobudnutia jeho účinnosti (uskutočnenia úkonu), v čase uskutočnenia úkonu by neexistovala vymáhateľná pohľadávka žalobcu, súdu by aj pre priznanie práva žalobcovi postačovalo preukázanie existencie vymáhateľnej pohľadávky najneskôr v čase, keď rozhoduje v merite veci o odporovacej žalobe. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práv a iných majetkových hodnôt, je jeho účinnosť.

21. Záverom okresný súd doplnil, že v konaní nebolo preukázané, že sporná dohoda o vyporiadaní BSM v spojení s jej dodatkom č. 1 by bola vykonaná s úmyslom ukrátiť veriteľa (žalobcu), hoci k nemu došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou – žalovanou, nezaoberal sa v tomto spore už otázkou, či žalovaná už o dlžníkovom úmysle ukrátiť odporovateľným právnym úkonom nevedela a ani nemohla vedieť napriek tomu, že vyvinula náležitú starostlivosť na poznanie tohto dlžníkovho úmyslu a šlo o náležitú starostlivosť (§ 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka).

22. O trovách konania okresný súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, keď žalovanej, ktorá bola v tomto spore úspešná, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

23. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe vyhovie. Súčasne si uplatnil voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

24. Odvolateľ namietal, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a tiež, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“).

25. Predovšetkým poukázal na právny názor prezentovaný Krajským súdom v Žiline v uznesení č. k. 9Co/163/2022-286 zo dňa 23.02.2023, ktorým odvolací súd zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie (pozri v bod 9. odôvodnenia tohto rozhodnutia).

26. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že odporovaný úkon – dohoda o vyporiadaní BSM v znení dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019, je ekvivalentným právnym úkonom. Rovnako nesúhlasil s tým, že dodatok č. 1 zo dňa 03.05.2019 je platný právny úkon. Žalobca v žalobe zo dňa 23.02.2018 namietal odporovateľnosť dohody o vyporiadaní BSM, ktorú žalovaná uzavrela dňa 25.05.2017 so svojím manželom (H. B.), ktorý bol súčasne zmenkovým ručiteľom vo vzťahu k zmluve o kontokorentnom úvere, ktorý žalobca ako veriteľ poskytol obchodnej spoločnosti FEIST, s.r.o., so sídlom Jasmínová 1434/8, 010 01 Žilina, IČO: 44 236 590. Zároveň poukázal na to, že aktuálne už disponuje vymáhateľnou pohľadávkou voči manželovi žalovanej H. B. vo výške 131.739,24 eur spolu s úrokom vo výške 6 % z uvedenej sumy od 23.12.2017 do zaplatenia a zmenkovej odmeny vo výške 439,13 eur, ktorá mu bola právoplatne priznaná v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 37CbZm/2/2018.

27. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 732/2006 zo dňa 27.05.2008, v zmysle ktorého je potrebné právne úkony, ku ktorým dochádza počas konania o určenie odporovateľnosti právneho úkonu považovať za úkony neplatné, nakoľko nimi dochádza k mareniu účelu tohto konania. Hoci označené súdne rozhodnutie je založené na odlišnom skutkovom základe, kedy počas súdneho konania došlo k prevodu ušlého majetku z majetku dlžníka zo strany osoby odporu na tretiu osobu, podľa názoru žalobcu je možné závery predmetného rozhodnutia aplikovať aj v prejednávanej veci. Zo strany žalovanej a p. H. B. išlo v prípade dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 o právny úkon po začatí súdneho konania o odporovacej žalobe a dôvodom jeho uzavretia bolo práve zmarenie účelu tohto súdneho konania. Predmetný dodatok č. 1 bol totiž vyhotovený až po námietkach žalobcu o neekvivalentnosti dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 25.05.2017 v pôvodnom znení, čím došlo závažným spôsobom k obchádzaniu ustanovení Občianskeho zákonníka o odporovateľnosti právnych úkonov. Je teda zrejme, že úmyslom žalovanej a dlžníka žalobcu - H. B. bolo vyhnúť sa odporovacej žalobe v tomto spore. Okrem toho, že žalobca namietal aj šikanózný výkon práva zo strany žalovanej a jej manžela H. B., keď dodatok č. 1 zo dňa 03.05.2019 je podľa jeho názoru právny úkon, ktorý zákon obchádza. Hoci k jeho uzavretiu došlo až po námietke žalobcu o neekvivalentnosti pôvodnej dohody o vyporiadaní BSM, ktorej odporovateľnosti sa žalobca v tomto spore domáha, súd prvej inštancie takémuto správaniu strán poskytol právnu ochranu a nie tvrdenému právu žalobcu, ktorého pohľadávka bola ukrátená. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je teda v celom rozsahu arbitrárne a popierajúce zmysel inštitútu odporovateľnosti právnych úkonov. Takýmto postupom okresného súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Zároveň súd prvej inštancie vec nesprávne posúdil, keď dodatok č. 1 zo dňa 03.05.2019 vyhodnotil ako platný právny úkon.

28. Žalobca sa v súdnom konaní v predmetnej veci domáha určenia neúčinnosti právneho úkonu – Dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 25.05.2017 uzavretej medzi dlžníkom žalobcu H. B. a žalovanou. Na podklade namietaného ukracujúceho právneho úkonu bol vykonaný vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného do príslušného katastra nehnuteľností dňa 15.08.2017, kedy žalobcom odporovaná Dohoda o vyporiadaní BSM nadobudla účinnosť. Až následne v rámci konania pred súdom prvej inštancie žalovaná predložila súdu a žalobcovi dodatok č. 1 zo dňa 03.05.2019 spolu s odborným posudkom č. 62/2019 zo dňa 12.04.2019 vyhotovený znalkyňou M. A. K., so sídlom N. XXXX/XX, XXX XX O. F. J. (ďalej len „odborný posudok“) a znalecký posudok č. 63/2019 zo dňa 12.04.2019 vyhotovený znalkyňou M. A. K., so sídlom N. XXXX/XX, XXX XX O. F. J. (ďalej len „znalecký posudok“).

29. V zmysle odborného posudku mala znalkyňa stanoviť všeobecnú hodnotu rodinného domu so súpisným č. XX (pozn. znalkyne rozostavaná novostavba na parcelách č. 315, 316, 314/1) vedeného Okresným úradom Kysucké Nové Mesto, katastrálny odbor, pre okres a obec E. F. G., katastrálne územie C. D., zapísaný na LV č. XXX, postavený na pozemku parcele č. 315 (parcela registra „C“) o

veľkosti 158 m<sup>2</sup>, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, zapísaný na LV č. XXX na sumu vo výške 146.000,00 eur (ďalej len „Nehnuteľnosť 1“). V zmysle znaleckého posudku mala znalkyňa stanoviť všeobecnú hodnotu rodinného domu so súpisným č. XXX vedeného Okresným úradom Kysucké Nové Mesto, katastrálny odbor, okres: Kysucké Nové Mesto, obec: Kysucké Nové Mesto, katastrálne územie: C. D., zapísaný na LV č. XXX, postavený na pozemku

s parcele č. 314/2 (parcela registra „C“) o veľkosti 86 m<sup>2</sup>, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, zapísaný na LV č. XXX, a pozemkov - parciel č. 312, 314/1, 314/2, 316, 325/1, 325/2, 563/1, 586, 590 zapísaných na LV č. XXX na sumu vo výške 185.000,00 eur (ďalej len „nehnuteľnosť 2“) a (ďalej spolu Nehnuteľnosť 1 a Nehnuteľnosť 2 aj ako „nehnuteľnosti“). Po sčítaní tak mala predstavovať všeobecná hodnota oboch nehnuteľností v zmysle Odborného a Znaleckého posudku sumu vo výške 331.000,00 eur. Dôvod, pre ktorý mal byť medzi žalovanou a jej manželom H. B. uzavretý dodatok č. 1 zo dňa 03.05.2019, mal byť ten, aby došlo k vyporiadaniu BSM manželov v súlade s § 150 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie argumentovala tým, že z jej strany malo ísť o postup súladný s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka o vyporiadaní vzájomných majetkových vzťahov medzi manželmi po zrušení BSM. Žalovaná jej manžel H. B. sa v zmysle Dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 mali dohodnúť,

že žalovaná doplatí H. B. sumu vo výške 115.500,00 eur, nakoľko polovičná hodnota majetku patriaceho do BSM bola 165.500,00 eur, keď žalovaná mala už zaplatiť H. B. sumu vo výške 50.000,00 eur na podklade Dohody o vyporiadaní BSM v pôvodnom znení.

30. Podľa názoru žalobcu je možné dodatok č. 1 zo dňa 03.05.2019 ako časť právneho úkonu v dohode o vyporiadaní BSM oddeliť od ostatného obsahu dohody o vyporiadaní BSM a samostatne posudzovať jeho platnosť/neplatnosť (v zmysle § 41 Občianskeho zákonníka). Žalobca sa pritom domáha neúčinnosti pôvodnej dohody o vyporiadaní BSM. Táto časť právneho úkonu je platná, a preto je možné voči nej uplatňovať odporovacie právo veriteľa. Zdôraznil, že dodatok č. 1 k pôvodnej dohode o vyporiadaní BSM bol uzavretý cca 20 mesiacov po nadobudnutí jej účinnosti v pôvodnom znení. V čase vyhotovenia odborného a znaleckého posudku a podpísania sporného dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 už viac ako rok prebiehalo súdne konanie v tomto spore a tiež konanie o zaplatenie peňažnej pohľadávky voči H. B., vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 37CbZm/2/2018. Dodatočné nariadenie predmetných nehnuteľností a následne uzavretie dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 žalovaná a H. B. vykonali výlučne s cieľom zabrániť prípadnej exekúcii na bonitný majetok, ktorý bol predmetom odporovaného právneho úkonu. Takýto výlučne účelový a šikanózny výkon práva zo strany H. B. a žalovanej podľa názoru žalobcu nepožíva právnu ochranu. Dôsledkom šikanózneho výkonu práva je absolútna neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/75/2011 zo dňa 01.01.2000 (správne má byť 31.12.2019 – poznámka odvolacieho súdu) judikoval,

že odporovacou žalobou (§ 42a a § 42b Občianskeho zákonníka) možno napadnúť aj časť právneho úkonu ukracujúceho uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, ak je oddeliteľná od ostatných častí tohto právneho úkonu, na tom nič nemení ani to, ak je týmto právnym úkonom dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Účelom uzavretia dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 bolo zmariť výsledok tohto súdneho konania. Obidve strany tohto dodatku podnikli totiž tieto kroky výlučne v snahe vyhnúť sa splneniu pohľadávky žalobcu voči H. B. a tiež s cieľom chrániť bonitný majetok (v súčasnosti vo vlastníctve žalovanej) pred výkonom prípadnej exekúcie. Účelovosti a fiktívnosti dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 nasvedčuje i to, že H. B. následne ani len sčasti neuhradil pohľadávku žalobcu, keď v pozícii svedka uviedol, že peniaze, ktoré mu manželka zaplatila v zmysle dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019, použil na vyplatenie ďalších svojich veriteľov, čo však v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nebolo zo strany žalovanej v žiadnom písomnom vyjadrení tvrdené a ani žiadnym listinným dôkazom preukázané. Okrem toho žalobca spochybňoval samotné vykonanie úhrady finančných prostriedkov žalovanou v zmysle dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 v prospech H. B.. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie otázku neplatnosti dodatku č. 1 neposúdil komplexne, skrz jednotlivé skutkové podstaty absolútnej neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a uspokojil sa s konštatovaním toho, že namietaný rozpor s dobrými mravmi je možné len v prípadoch ultima ratio, čo nebol prejednávaný prípad. Okresný súd uzavrel, že využitie možnosti, ktorou žalovaná a jej manžel zohľadnili predmetnú prípadnú vadu vo vzťahu k právnemu úkonu – pôvodnej dohode o vyporiadaní, nemôže byť automaticky pokladaná za šikanózny výkon práva.

Listinné dôkazy - dodatok č. 1 zo dňa 03.05.2019, ale aj výpoveď svedka H. B. a žalovanej v konaní však nasvedčujú argumentácii žalobcu. Úmysel osoby je vnútorným psychickým stavom, ktorý nemôže byť priamym predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť výlučne nepriame okolnosti, ktoré môžu dosvedčiť o tom, že subjekt konal úmyselne (aký bol jeho úmysel). V prejednávanej veci je

nutné posúdiť celý skutkový stav veci a jeho priebeh. Žalobca zopakoval, že H. B. bol od 30.11.2013 do 26.10.2017 spoločníkom spoločnosti FEIST, s.r.o., so sídlom Jasmínova 1434/8, 010 01 Žilina, IČO: 44 236 590, ktorý bol vymazaný z Obchodného registra dňa 10.10.2023 a od 10.05.2014 bol jeho jediným spoločníkom. H. B. bol tiež konateľom dlžníka od 29.09.2013 do 11.10.2017. Súd prvej inštancie sa však výlučne obmedzil na to, že dlhy spoločnosti a dlhy spoločníka a konateľa nemožno automaticky stotožňovať. H. B. bol však aj zmenkovým ručiteľom žalobcu. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že H. B. pôsobil najskôr ako živnostník, ktorý mal vysoké dlhy a následne vstupoval do obchodných spoločností, kde ako jediný spoločník a konateľ musel mať úplný prehľad o stave záväzkov a finančnej situácii spoločnosti. Finančné problémy H. B. boli dlhodobejšieho charakteru, o čom svedčia i jeho tvrdenia na pojednávaní dňa 18.08.2023 uviedol, že manželka podala návrh na zrušenie BSM v období, kedy ho podala a oni mali zadlženosti v roku 2013 alebo 2014. Žalobca znovu poukázal na dôvody, pre ktoré dňa 03.11.2017 pristúpil k vyhláseniu predčasnej (mimoriadnej) splatnosti úverového rámca ku dňu 08.11.2017 - jednak z dôvodu omeškania s platením dlžnej sumy a tiež z dôvodu, že dlžník bol v omeškaní s plnením finančných záväzkov voči iným veriteľom alebo štátnym orgánom (dlh voči Sociálnej poisťovni, o čom svedčí exekučný príkaz SP 0015201602017) a z dôvodu, že dňa 27.10.2017 došlo k prevodu obchodného podielu zo spoločníka H. B. na I. J. bez súhlasu veriteľa. Práve preto podala žalovaná na súd návrh

na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov – žalovanej a H. B. v snahe ochrániť svoj majetok. Následne uzavretá dohoda o vyporiadaní BSM bola označenými stranami uzavretá tak, že všetky nehnuteľnosti uvedené na liste vlastníctva č. XXX v kat. úz. C. D. žalovaný H. B. previedol v zmysle dohody o vyporiadaní na žalovanú. Dlžník mal v čase zosplatenia kontokorentného úveru dlh voči Sociálnej poisťovni vo výške 2.849,65 eur. Ukracujúci úmysel nemusí teda smerovať k ukráteniu konkrétneho veriteľa, je irelevantné, či smeroval ku kráteniu všetkých veriteľov alebo len niektorého z nich, alebo aby vôbec smeroval voči konkrétnym osobám, ktoré majú voči nemu pohľadávku. Je zrejmé, že H. B., či pôvodne už ako živnostník a dlžník (FEIST, s.r.o.) mal dlhodobo finančné problémy a preto sa postupne rozhodol zbavovať svojho majetku na úkor veriteľov. Úmysel žalovanej ukrátiť spolu so H. B. žalobcu bol podľa názoru žalobcu v tomto súdnom konaní náležite preukázaný. Žalovaná je totiž manželkou H. B.. Miera dobromyseľnosti v prípade prevodu na blízku osobu je omnoho nižšia ako v prípade prevodov na tretiu osobu. Zároveň odvolateľ nesúhlasil s argumentáciou súdu prvej inštancie, že v čase uzatvorenia dohody o vyporiadaní BSM nedisponoval vymáhateľnou pohľadávkou, znovu poukazujúc na vymáhateľnú pohľadávku Sociálnej poisťovne. Súčasne však akcentoval, že právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 6Cdo/237/2017 zo dňa 24.06.2020, na ktoré poukazoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré definovali vymáhateľnú pohľadávku ako pohľadávku, ktorej svedčí exekučný titul, boli definitívnym spôsobom prekonané a vyvrátené rozhodnutím Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/1/2022 zo dňa 17.05.2022, ktorý uzavrel, že vymáhateľná pohľadávka v zmysle ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom konaní. Súd, ktorý rozhoduje

po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Ďalej žalobca vyčítal súdu prvej inštancie, že nemal dôvod posudzovať okolnosti podania návrhu žalovanej na zrušenie BSM na súd, t. j. či žalobca v tom čase mal/nemal vymáhateľnú pohľadávku voči H. B.. Žalobca sa v tomto spore domáha totiž určenia neúčinnosti právneho úkonu dohody o vyporiadaní BSM a nie návrhu na zrušenie BSM. Zároveň platí, že v čase vykonania ukracujúceho úkonu musí pohľadávka žalobcu existovať, a táto sa musí dostať do štádia vymáhateľnosti najneskôr ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu. Platí, že pohľadávka veriteľa, ktorá bola ukrátená fraudóznym konaním dlžníka, nemusí byť v čase uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu splatná, vymáhateľná ani vykonateľná. Táto pohľadávka musí existovať aspoň vo forme budúcej pohľadávky už v čase, kedy došlo k odporovateľnému právnomu úkonu, pričom pre uplatnenie odporu je významné to, že veriteľ má skutočne voči dlžníkovi pohľadávku (teda, že je jeho veriteľom) a že dlžník urobil právny úkon v úmysle ukrátiť jeho uspokojenie. Rozhodné je, že dlžník svojím právnym úkonom nastolil taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie pohľadávky veriteľa z dlžníkovho majetku, ktorý z tohto majetku ušiel. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, napr. sp. zn. 21Cdo/2737/2000 zo dňa 24.07.2001, 21Cdo/1010/2013 zo dňa 01.04.2014.) Úmysel H. B. ukrátiť svojich veriteľov mohol existovať predtým, ako došlo zo strany žalobcu k zosplateniu úveru v zmysle zmluvy, a to aj z dlhšieho časového hľadiska. Odporovanie právnomu úkonu je však obmedzené na dobu troch rokov od uzavretia takéhoto právneho úkonu. Podmienka vymáhateľnosti pohľadávky ako podmienka vecnej legitímácie sa vzťahuje na okamih

rozhodnutia súdu o podanej odporovacej žalobe. Žalobca sa však v tomto spore domáha neúčinnosti právneho úkonu dohody o vyporiadaní BSM v pôvodnom znení, kedy mal súd skúmať úmysel H. B. ako dlžníka žalobcu a nie úmysel žalovanej. Ten sa skúma až ku dňu uzavretia dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019. Odvolateľ zopakoval, že počas tohto sporu namietal úmysel oboch strán dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 ukrátiť uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. V dôsledku tejto námietky nemožno tomuto právnomu úkonu odporovať, pretože je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný a nadväzne dohoda o vyporiadaní BSM v pôvodnom znení je podľa názoru žalobcu odporovateľný právny úkon. Odvolateľ zopakoval, že rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práva alebo iných majetkových hodnôt, je jeho účinnosť; u nehnuteľností zapisovaných do katastra nehnuteľností je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/4333/2007 zo dňa 12.06.2008). Časový okamih vykonania odporovaného právneho úkonu je rozhodujúci nielen pre posúdenie existencie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ale aj z toho dôvodu, že sa zisťuje, či došlo k primeranej odplate za prevedený majetok dlžníka a práve primeranosť tejto odplaty sa skúma ku dňu účinnosti cudzovacieho právneho úkonu, tzn. ku dňu, kedy z majetkovej podstaty dlžníka odišli prevádzané veci. V prejednávanej veci nastala účinnosť dohody o vyporiadaní BSM dňa 15.08.2017, pričom k tomuto okamihu mala byť zo strany žalovanej H. B. vyplatená suma vo výške 50.000,00 eur, ktorá nebola ekvivalentnou k hodnote nehnuteľností, ktoré žalovaná nadobudla do svojho výlučného vlastníckeho práva, čo potvrdila napokon vo svojej výpovedi aj žalovaná v priebehu prvoinštančného konania tým, že vyhotovila spolu so H. B. dodatočne dodatok č. 1 zo dňa 03.05.2019. Sumu 50.000,00 eur nemožno v žiadnom prípade považovať za primeranú a ekvivalentnú k hodnote nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXX pre kat. úz. C. D. vzhľadom na hodnotu majetku, jeho rozsiahlosť (rozloha pozemkov viac ako 2800 m<sup>2</sup>), umiestnenie pozemkov v zastavanom území obce, resp. v dvoch prípadoch (parcela č. 325/1, 325/2) na hranici zastavaného územia obce, polohu a možnosť využitia (stavebné pozemky). Predmetom dohody o vyporiadaní BSM sú okrem toho aj dva rodinné domy, z toho jeden v čase uzavretia dohody o vyporiadaní BSM ešte nebol ani skolaudovaný, jedná sa teda o novostavbu, pričom ani jeden z týchto rodinných domov nemá hodnotu len 100.000,00 eur. Je potrebné ešte zohľadniť hodnotu hnuťelných vecí (bytové zariadenie, nábytok, elektrospotrebiče, ostatné hnuťelné veci bežnej potreby vo výške 5.000,00 eur). Súd prvej inštancie sa však s uvedeným právnym názorom žalobcu nestotožnil tvrdiac, že je preň rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia (§ 217 CSP), s čím však žalobca nesúhlasí. Súčasne žalobca tvrdil, že pri skúmaní ekvivalentnosti odporovateľnosti právnych úkonov uzavretých medzi blízkymi osobami by mal súd vziať do úvahy aj skutočnosť, či výlučne nedošlo len k fiktívnej úhrade odplaty, pričom finančné prostriedky naďalej zostávajú k dispozícii oboch osôb, či nemohlo dôjsť k reálnemu poskytnutiu ekvivalentnej odplaty. Žalovaná v konaní nepreukázala zdroj finančných prostriedkov v sume 50.000,00 eur, ktoré mala vyplatiť žalobcovi. Tvrdila, že mala ušetrené svoje peniaze, hoci v tom čase nebola zamestnaná a nepoberala žiadne dávky od štátu. V danej súvislosti odvolateľ citoval z uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/374/2013 zo dňa 18.11.2014, v zmysle ktorého pri posudzovaní právnych úkonov, ktorými sa mení štruktúra dlžníkovho majetku, musí zo strany súdu dôjsť k posúdeniu nielen toho, či na základe odporovateľného právneho úkonu nedošlo k zníženiu hodnoty majetku v číselnom (ekonomickom) vyjadrení, ale tiež k posúdeniu toho, či vzhľadom na zmenenú štruktúru majetku dlžníka nedošlo celkovo k zhoršeniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Odvolací súd v predmetnej veci uviedol, že je nutné skúmať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka, ktorý nespočíva výlučne v znížení hodnoty majetku dlžníka, ktoré je možné vyčísliť v peniazoch, ale aj posúdenie toho, či nedošlo k ovplyvneniu možnosti dlžníka nakladať s majetkom. To znamená, či s novonadobudnutým majetkom dlžníka je možné rýchlejšie, jednoduchšie a podľa menej prísnych pravidiel nakladať, ako to bolo v prípade prevedeného majetku a že po takejto zmene skutočne zostane pohľadávka veriteľa neuspokojená. Napriek tomu, že BSM žalovanej a jej manželka bolo zrušené a došlo k vyporiadaniu ich vzájomných majetkových vzťahov, žalovaná a jej manžel sú naďalej blízkymi osobami, ktoré naďalej žijú v spoločnej domácnosti. Podľa posledných informácií žalobcu majú žalovaná s manželom totožný trvalý pobyt, čím nie je vylúčené, že aj napriek tomu, že malo dôjsť k zrušeniu BSM, žalovaná a jej manžel uhrádzajú spoločne výdavky na domácnosť a stravu, t. j. aj výdavky žalovanej.

32. Žalovaná mala byť v čase uzavretia dohody o vyporiadaní BSM v pôvodnom znení „ženou v domácnosti“, bola vedená na úrade práce. Svedok H. B. uviedol, že si žalovaná mala požičať finančné prostriedky na úhradu v zmysle dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 od akciovej spoločnosti ich syna. Okrem tohto uviedol, že majú spolu so žalovanou tri deti: synov vo veku 25 rokov a 15 rokov a dcéru vo veku 17 rokov. Najstarší syn mal v čase uzavretia dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 pravdepodobne iba 21 rokov, mladší 11 rokov. V zmysle výpisu z obchodného registra vedeného Mestským súdom v

Praha je evidovaná spoločnosť ERSTACO a.s., IČO: 062 71 227, v ktorej ako jediný akcionár vystupuje P. B. a štatutárnym riaditeľom a predsedom správnej rady je H. B.. V zbierke listín tejto spoločnosti sa nachádzajú zverejnené účtovné závierky za jednotlivé roky, a to aj za roky 2019 a 2020, pričom ani z jednej z nich nevyplýva, že by spoločnosť ERSTACO a.s. poskytla tretej osobe pôžičku v sume 115.500,00 eur (resp. 100.000,00 eur), ktoré mala žalovaná údajne vyplatiť H. B. v zmysle dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019, a ktoré si údajne požičala od „akciovej spoločnosti ich syna“. Súd prvej inštancie však dôkaz predložený žalobcom nevykonala. Je zrejmé, že spoločnosť ERSTACO a.s., ktorá mala poskytnúť žalovanému pôžičku je opätovne spoločnosťou, ktorá je ovládaná H. B. a že údajne vyplatené finančné prostriedky zo strany spoločnosti ERSTACO a.s. žalovanej boli v skutočnosti vyplatené H. B. za účelom, aby sa tieto finančné prostriedky opätovne dostali do jeho dispozície a aby dohoda o vyporiadaní BSM v znení dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2019 pôsobila ako odplatný právny úkon. Uvedené skutočnosti svedčia o účelovom a úmyselnom konaní žalovanej, ako aj H. B..

33. Nadväzne odvolateľ vyčítal súdu prvej inštancie, že sa vo svojom rozhodnutí nevyjadroval k otázke nevyňaloženia náležitej starostlivosti žalovanej pri rozpoznaní ukracujúceho úmyslu H. B. po tom, ako uzavrel, že nebola splnená zákonná podmienka – existencie ukracujúceho úkonu dlžníka. S prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu odvolateľ zotrval na tom, že riadne preukázal existenciu ukracujúceho úkonu dlžníka. Zároveň je zrejmé, že žalovaná a H. B. sú osobami blízkymi, kedy sa v týchto prípadoch prezumuje ukracujúci úmysel H. B. a vedomosť žalovanej o tomto ukracujúcom úmysle. Žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno neunesla. Vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 26.10.2023 po sugestívnej otázke konštatovala, že si zisťovala existenciu dlhov manžela v registri exekúcií a v zdravotnej i v sociálnej poisťovni a zistila, že nie je ich dlžníkom, tieto svoje tvrdenia žiadnym dôkazom nepodložila. Žalovaná však bola povinná v tomto spore nielen tvrdiť, ale aj svoje tvrdenie preukázať. V tomto type sporov však judikatúra ustálila, že žalovaní neunesú dôkazné bremeno o vynaložení náležitej starostlivosti len na základe tvrdení o tom, že o dlhoch alebo o úmysloch dlžníka ukrátiť veriteľa uzavretím zmluvy nevedeli, nakoľko im dlžník neoznámil svoje dlhy a nemohli sa o nich dozvedieť ani z jeho účtovnej evidencie. Nepostačuje ani tvrdenie blízkej osoby, že sa nezaujímal o podnikanie dlžníka, že táto ich o vlastnej podnikateľskej činnosti a jej výsledkoch neinformovala, či poukaz na vzájomnú dôveru. Rovnako neobstoja ani argument, že žalovaná nemala potrebu robiť žiadne kroky na poznanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa. Vyplýva to najmä z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/864/2000, 30Cdo/808/2004, 30Cdo/635/2005. Z uvedeného je zrejmé, že existencia ukracujúceho úmyslu H. B. a vedomosť žalovanej o tomto ukracujúcom úmysle bola v tomto konaní preukázaná.

34. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnila voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

35. Uviedla, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom a posúdením veci prvoinštančným súdom, v zmysle ktorého v súdenom spore neboli splnené predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu. Týmito predpokladmi sú: a) existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi a b) ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky voči dlžníkovi právnym úkonom dlžníka. Ukrátenie veriteľa predstavuje v rámci slovenskej právnej úpravy odporovateľnosti právnych úkonov jeden z predpokladov odporovacieho práva (aktívnej vecnej legitímácie) veriteľa, ktorý musí byť splnený bez ohľadu na to, o ktorú skutkovú podstatu odporovateľného právneho úkonu ide. Právne úkony dlžníka môžu ukracovať veriteľa len vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov by sa z majetku dlžníka uspokojil. K ukráteniu uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky nedôjde vtedy, ak majetok je prevedený na základe odplatného právneho úkonu a cena plnenia je ekvivalentná. Tento právny názor je podporovaný aj stabilnou judikatúrou. Ide predovšetkým o kúpne zmluvy, ktoré uzavrel dlžník ako predávajúci a pri ktorých za predanú vec obdržal kúpnu cenu, teda ekvivalent v peniazoch. Je však potrebné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto preukázaný záver, že odporovaný právny úkon je skutočne ekvivalentným úkonom, a to nie iba formálne, t. j. s poukazom na jeho znenie, ale fakticky, teda, že dlžník za určité plnenie nadobudol iné plnenie skutočne rovnocennej – ekvivalentnej povahy (pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/2435/2006 z 05.03.2008). O ukracujúci právny úkon v zmysle ust. § 42a Občianskeho zákonníka nejde vtedy, ak dlžník dostal za prevedené veci, prácu alebo iné majetkové hodnoty od nadobúdateľa skutočne ich obvyklú cenu alebo mu bola inak poskytnutá primeraná náhrada (Rc 30/2009). Žalovaná ako manželka H. B. podala na Okresný súd Žilina dňa 23.12.2016 návrh na zrušenie BSM za trvania manželstva. Po jeho

zrušení bolo potrebné ho vykonať v zmysle § 149 podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Predmetom vypořádania je vždy všetok spoločný majetok manželov, ktorý bol nadobudnutý do právoplatnosti rozhodnutia o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva. Rozhodnutie o zrušení BSM nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.05.2017. Všeobecne toto vypořádanie znamená nielen rozdiel hnutelných a nehnuteľných vecí, ktoré patrili do zaniknutého BSM, ale aj zámer na vypořádanie všetkých pohľadávok a dlhov vyplývajúcich z tohto spoluvlastníctva, ide o tzv. vypořádanie v širšom slova zmysle. Preto k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa právnym úkonom dlžníka nemôže dôjsť v prípade, ak napadnutý právny úkon je tzv. ekvivalentným právnym úkonom, pri ktorom nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 30Cdo/2435/2006 tiež uviedol, že odporovateľnými nemôžu byť nikdy tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však potrebné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy spoľahlivo preukázaný, a to nielen s poukazom na jeho znenie, ale aj zistením, že za poskytnuté plnenie dlžník nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy. K zmenšeniu majetku dlžníka dochádza bezpochyby predovšetkým pri bezodplatných právnych úkonoch, pri ktorých dlžník poskytuje nejaký majetok alebo iné plnenie inej osobe bez protiplnenia, prípadne úkon, ktorý síce je odplatný, avšak pri ktorom protiplnenie druhej strany právneho úkonu nie je ekvivalentné plnenie. Z predložených dôkazov i vyššie uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že za majetok, ktorý bol dohodou manželov prevedený na žalovanú, jej manžel obdržal tzv. reálne ekvivalentné (t. j. rovnocenné) plnenie. Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 13Cob/94/2015 zo dňa 24.06.2015 tiež uviedol, že ak teda dlžník kúpnu zmluvou prevedie časť svojho majetku za primeranú cenu, tak v dôsledku takéhoto právneho úkonu nedochádza k zmenšeniu majetku, ale dochádza len k zmene jeho štruktúry. V takomto prípade dlžník namiesto hmotného majetku, či už hnutelného alebo nehnuteľného, získava majetok finančný. K tomu došlo aj v tomto prípade, kedy nedošlo k zmenšeniu majetku H. B. dohodou o vypořádání BSM so žalovanou, ale došlo iba k zmene jeho štruktúry – namiesto nehnuteľného majetku H. B. nadobudol majetok finančný. Dohoda o vypořádání BSM tak nepredstavuje zmluvu bez primeraného protiplnenia, nakoľko v tejto dohode bolo rozdelenie majetku súladné s ust. § 150 Občianskeho zákonníka a aj odplata za prevedené nehnuteľnosti bola dohodnutá v adekvátnej výške, pričom táto bola súčasne aj prevedená – vyplatená na účet H. B.. Dohoda o vypořádání BSM, vrátane jej dodatku č. 1, teda predstavuje ekvivalentný právny úkon. Z dokazovania vykonaného okresným súdom vyplynulo, že úmyslom vypořádania BSM medzi žalovanou a jej manželom nebolo ukrátenie veriteľa – žalobcu. Vypořádanie BSM bolo v súlade so zásadami uvedenými v Občianskom zákonníku a žalovaná zaplatila manželovi prevodom na účet celú hodnotu polovičného podielu nadobudnutých nehnuteľností, t. j. zaplatila manželovi sumu 165.500,00 eur, a zároveň na sebe prevzala záväzok z titulu hypotekárneho úveru voči K. C., L.. Je tak zrejmé, že napadnutou dohodou o vypořádání BSM nedošlo k žiadnemu ukráteniu uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, nakoľko išlo o odplatný právny úkon a cena plnenia je ekvivalentná. Správny je preto záver súdu prvej inštancie v bode 37. odôvodnenia rozsudku, ktorý konštatoval, že na základe dohody o vypořádání BSM medzi dlžníkom žalobcu a žalovanou v spojení s jej dodatkom č. 1, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tejto dohody o vypořádání BSM, nedošlo k ukráteniu veriteľa. Podmienky odporovateľnosti právneho úkonu v predmetnom prípade teda nie sú splnené. Je to žalobca, ktorý znáša v tomto spore dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu podmienok odporovateľnosti právneho úkonu, ktoré však v súdenom spore žalobca nepreukázal, keďže nepreukázal, že právny úkon ukracuje jeho uspokojenie.

36. Ďalšie podania strán sporu v štádiu odvolacieho konania neboli produkované.

37. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

38. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd

v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

39. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že žalobca sa vo svojom odvolaní nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí.

40. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu žalobcu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

41. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

42. Odvolacie námietky žalobcu prezentované v jeho opravnom prostriedku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné z nasledovných dôvodov:

43. Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa ods. 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo ak bol už uspokojený.

44. Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľa dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať (§ 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka).

45. Účelom inštitútu odporovateľnosti je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok (veci, práva, pohľadávky) na úkor veriteľa. Odporovateľnosť postihuje právne úkony dlžníka, ktorými sa zbavil majetku, aby zmaril uspokojenie nároku veriteľa. Z ust. § 42a ods. 2 Občianskeho

zákonníka vyplýva, že odporovateľným je taký právny úkon dlžníka, ktorý urobil (v posledných troch rokoch) v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, pričom bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v tomto smere nesie veriteľ (žalobca). Preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa však nie je podmienkou odporovateľnosti v prípade, ak dlžník realizoval právny úkon s osobami jemu blízkymi alebo v prospech týchto osôb. V takomto prípade sa existencia ukracujúceho úmyslu dlžníka predpokladá ex lege a skutočný úmysel dlžníka pre procesný úspech žalujúceho veriteľa nie je podstatný. Rozhodujúcou skutočnosťou je ukrátenie veriteľa, teda objektívny stav, ktorý svoje právne následky neodvodzuje od subjektívneho motívu (ukracujúceho úmyslu) dlžníka. V takomto prípade zákonu blízkych osôb dlžníka konštruuje vyvrátenú domnienku, že úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa poznali. Je preto na týchto osobách (ak chcú účinne zabrániť podanej odporovacej žalobe), aby v konaní tvrdili a preukázali, že úmysel dlžníka v čase uskutočnenia ukracujúceho právneho úkonu nemohli poznať ani pri vynaložení náležitej starostlivosti. Skutočné ukrátenie veriteľa je základnou hmotnoprávnou podmienkou odporovateľnosti. Právne úkony dlžníka ukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa vtedy, ak vedú z zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov, by sa aspoň čiastočne uspokojil.

46. Otázka časového momentu, ku ktorému treba posudzovať ukrátenie veriteľa, je v judikatúre slovenských súdov vyriešená a podrobne sa touto zaoberal i Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. III.ÚS 271/05-9 zo dňa 5. októbra 2005, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/32/2003 zo dňa 31. marca 2005. Zo záverov týchto rozhodnutí vyplýva, že „aktívne legítimovaný na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorému dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Je preto potrebné rozlišovať medzi subjektívnou podmienkou odporovateľnosti právneho úkonu, vyplývajúcou z § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorou je úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, (t. j. svojim právnym úkonom úmyselne nastoliť taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku) a ktorá musí byť daná v čase uskutočnenia právneho úkonu a požiadavkou vymedzujúcou aktívnu legítimáciu na podanie odporovacej žaloby, ktorou je ukrátenie veriteľa uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku. Pre posúdenie aktívnej legítimácie žalobcu v konaní o odporovacej žalobe, t. j. pre posúdenie, či žalobca je nositeľom práva odporovateľnosti, je rozhodujúci stav v čase rozhodovania súdu v zmysle ust. § 154 ods. 1 O.s.p. (aktuálne ust. § 217 ods. 1 CSP – pozn. odvolacieho súdu). Ak by v čase rozhodovania súdu pohľadávka veriteľa ešte nebola, alebo už nebola vymáhateľná, nebola by daná jeho aktívna legítimácia na podanie odporovacej žaloby. Rovnako by aktívna legítimácia nebola daná ani v prípade, ak by právny úkon urobený v úmysle ukrátiť veriteľa neukracoval v čase rozhodovania súdu uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, pretože by tu bol dostatok iného majetku umožňujúceho uspokojenie veriteľa. Otázka, či dlžníkov právny úkon ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky je otázkou právnou. Jej posúdenie vyžaduje zistenie majetku dlžníka z hľadiska jeho spôsobilosti dosiahnuť z neho uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa, a to z už uvedených dôvodov, podľa stavu v čase rozhodovania súdu. V čase uskutočnenia právneho úkonu dlžníka urobeného v úmysle ukrátiť veriteľa, veriteľ totiž ešte nemusí mať vymáhateľnú pohľadávku a nemusí mať ani vedomosť o právnom úkone dlžníka, o ktorom sa obvykle dozvie až následne. Nemusí mať teda reálnu možnosť domáhať sa už v čase urobenia odporovateľného právneho úkonu uspokojenia svojej pohľadávky z ostatného majetku dlžníka“. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Cob/61/2018 zo dňa 18.04.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/226/2018 zo dňa 30.04.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/28/2017 zo dňa 12.12.2017.

47. Ďalej odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení, než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

48. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní posudzuje kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

49. Prvým predpokladom uplatnenia odporového práva veriteľa je existencia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi. V priebehu rokov sa definícia pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ v judikatúre najvyššieho súdu menila. Odvolateľ preto vo svojom opravnom prostriedku správne poukázal na to, že aktuálne z rozhodnutia Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/1/2022 zo dňa 17. mája 2022, uverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR ako R 2/2022, „vymáhateľná pohľadávka v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať v základnom súdnom konaní“. Pojem „vymáhateľnosť“ je teda nutné vnímať v zmysle pojmu „žalovateľnosť“ pohľadávky, teda vymáhateľnosť ako vlastnosť pohľadávky nastupuje ešte pred jej vykonateľnosťou. Súdna prax sa teda ustálila v názore, že vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je taká pohľadávka, ktorú možno uplatniť v základnom konaní, inak povedané tzv. žalovateľná pohľadávka (akcio nata). Nie je teda sporné, že žalobca, či už v čase začatia konania, ale i neskôr, mal voči dlžníkovi H. B. – manželovi žalovanej vymáhateľnú pohľadávku a aktuálne už disponuje aj rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 37Cbzm/2/2018-92 zo dňa 06.11.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18Cozm/3/2019-158 zo dňa 15.10.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03.12.2019, ktorým bol manžel žalovanej H. B. ako žalovaný v rade 2/ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 131.739,24 eur spolu s úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 131.739,24 eur od 23.12.2017 do zaplataenia a zmenkovú odmenu vo výške 439,13 eur s tým, že splnením povinnosti žalovaného v rade 1/ v zmysle platobného rozkazu Okresného súdu Trenčín č. k. 37CbZm/2/2018-31 zo dňa 03.04.2018 zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť žalovaného v rade 2/. Uvedenými rozhodnutiami bol zároveň H. B. ako žalovaný v rade 2/ v označenom konaní zároveň zaviazaný zaplatiť žalobcovi trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že pozornosti žalobcu akiste uniklo, že dlžníkom Sociálnej poisťovne v zmysle exekučného príkazu SP 0015201602017 bola obchodná spoločnosť FEIST, s.r.o. so sídlom Jasmínova, 010 01 Žilina, IČO: 44 236 590, a nie manžel žalovanej, na čo správne poukázal i súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

50. V posudzovanom prípade nebolo medzi stranami sporu sporné, že rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 14Pc/11/2016-22 zo dňa 06.04.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.05.2017 bolo BSM žalovanej A. B. a jej manžela H. B. podľa § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka zrušené. Následne dňa 25.05.2017 obidvaja manželia uzavreli dohodu o vyporiadaní BSM, na základe ktorej všetky nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX nachádzajúce sa v k. ú C. D. (špecifikované v bode 3. odôvodnenia tohto rozhodnutia) pripadli do výlučného vlastníctva žalovanej, ktorá vyplatila svojmu manželovi z titulu vyporiadania vyporiadací podiel vo výške 50.000,00 eur. Žalobca žalobou v tomto spore zo dňa 26.02.2018 namietal odporovateľnosť tohto úkonu podľa § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka, keď tvrdil, že v danom prípade na základe predmetnej dohody medzi manželmi nedošlo k ekvivalentnému plneniu s tým, že predovšetkým poukazoval na časový okamih odporovateľného právneho úkonu (vklad tejto zmluvy do katastra nehnuteľností dňa 15.08.2017). Po doručení žaloby (dňa 23.05.2018) si však žalovaná spolu s manželom dali vyhotoviť odborný i znalecký posudok na ocenenie nehnuteľností, ktoré boli predmetom vyporiadania BSM, ktoré nadobudla na základe dohody o vyporiadaní BSM a ktoré boli ocenené na sumu 331.000,00 eur (odborný posudok č. 62/2019 a znalecký posudok č. 63/2019 znalkyne M. A. K., obidva zo dňa 12.04.2019). Následne dňa 03.05.2019 manželia B. uzatvorili dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM, na základe ktorého sa žalovaná zaviazala vyplatiť svojmu manželovi H. B. (zmenkovému ručiteľovi – dlžníkovi

žalobcu) na vyporiadací podiel sumu 165.000,00 eur, ktorú sumu uhradila na účet svojho manžela – posledná splátka prevodom bola realizovaná dňa 20.05.2019.

51. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že podmienkou odporovateľnosti právneho úkonu je preukázanie, že týmto právnym úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Ukrátenie uspokojenia pohľadávky je vecou dôkazného bremena žalobcu a vykonaného dokazovania. Úspešnosť odporovateľnosti závisí od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnym úkonom zmenšil, v akom rozsahu a prípadne, aký majetok zostal dlžníkovi na uspokojenie veriteľa. V prípade právneho úkonu bez primeraného protiplnenia je táto podmienka splnená predovšetkým pri právnych úkonoch, kde osoba, s ktorou dlžník uzatvorí napadnutý právny úkon, neposkytne dlžníkovi žiadne protiplnenie, alebo poskytuje plnenie neprimerane nízke. Pri ukracujúcom právnym úkone je podmienkou len preukázanie toho, že týmto úkonom skutočne došlo k ukráteniu a že tento úkon bol urobený s úmyslom dlžníka veriteľov ukrátiť. O ukracujúci právny úkon sa tak môže v zásade jednať len v prípade, ak dohodnuté plnenie protistrany nie je ekvivalentnou odplatom za poskytnuté plnenie dlžníka. V prípade, ak za plnenie dlžníka bola poskytnutá ekvivalentná protihodnota, dochádza síce k zmene štruktúry majetku, keďže dlžník namiesto napríklad odpredaných nehnuteľností získal finančný majetok, nedochádza však k zmenšeniu celkovej hodnoty majetku dlžníka, a teda nedochádza ani k ukráteniu veriteľa. O odporovateľnosti nemožno hovoriť ani v prípade, ak by síce napadnutým právnym úkonom došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, avšak majetok, ktorý dlžníkovi ostal, by postačoval na uspokojenie pohľadávky veriteľa.

52. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v posudzovanom prípade žalobca nepreukázal, že napadnutým právnym úkonom – dohodou o vyporiadaní BSM v spojení s jej dodatkom č. 1 došlo k zmenšeniu rozsahu majetku dlžníka a tým k ukráteniu uspokojenia jeho veriteľov. Žiada sa dodať, že dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM zo dňa 03.05.2019 je dvojstranným právnym úkonom, na základe ktorého došlo k zmene, resp. nahradeniu niektorých článkov pôvodne uzatvorenej dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 25.05.2017. Pri posudzovaní otázky primeranosti či neprimeranosti vzájomných plnení tak nie je možné vychádzať len z pôvodnej dohody žalovanej a jej manžela o vyporiadaní BSM zo dňa 25.05.2017, keď v jej dodatku č. 1 zo dňa 03.05.2017 sa jej účastníci dohodli na navýšení vyrovnacieho podielu, ktorý aj žalovaná H. B. ako dlžníkovi žalobcu uhradila – posledný prevod v prospech jeho účtu zrealizovala dňa 20.05.2019. Pokiaľ manželia teda žalovaná a jej manžel pôvodnú dohodu o vyporiadaní BSM zo dňa 25.05.2017 doplnili dodatkom č.1 zo dňa 03.05.2019, táto ich dohoda ako celok je v súlade so zákonom (§ 150 Občianskeho zákonníka). Na jej základe totiž H. B. získal finančné prostriedky, ktoré mohol použiť na úhradu svojich dlhov. Napokon on sám vo svojej výpovedi na pojednávaní pred súdom prvej inštancie aj uviedol, že obdržanú sumu použil na tento účel, keď z nej uhrádzal dlhy veriteľov, ktoré boli staršie ako dlh, ktorý mal voči žalobcovi. Toto tvrdenie svedka zostalo v štádiu prvoinštančného konania žalobcom nepovšimnuté. Žalobca sa vôbec H. B. nespýtal, kedy, akým veriteľom a v akej výške poukázal finančné prostriedky zo sumy, ktoré mu vyplatila žalovaná z titulu vyporiadacieho podielu z ich BSM a ani súdu nenavrhol vykonať v tomto smere žiadne dokazovanie.

53. Neobstojí preto ani odkaz žalobcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 732/2006 zo dňa 27.05.2008. Hoci žalovaná a dlžník žalobcu uzatvorili dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM až počas tohto konania o určenie odporovateľnosti právneho úkonu, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávaneho prípadu nemožno považovať dodatok č. 1 za absolútne neplatný právny úkon v tejto časti, nakoľko ním nedochádza k mareniu účelu tohto konania. V žalobcom označenom prípade totiž počas súdneho konania došlo k prevodu ušlého majetku z majetku dlžníka zo strany osoby odporu na tretiu osobu, čo nie je možné stotožňovať so situáciou v tomto spore (pozri bod 51. odôvodnenia tohto rozsudku)

54. Ďalej odvolací súd uvádza, že jedným z možných spôsobov ekonomického zabezpečenia rodiny a najčastejších zdrojov bezpodielového spoluvlastníctva manželov je podnikanie. Do bezpodielového spoluvlastníctva manželov má podnikanie manžela významný ekonomický dopad nielen ako jeho zdroj, ale ovplyvňuje tiež jeho rozsah. Podnikanie jedného z manželov predstavuje natoľko podstatné ohrozenie majetkového spoločenstva manželov a záujmov nepodnikajúceho manžela (v danom prípade žalovanej), že je potrebné mu poskytnúť dostupné prostriedky právnej ochrany, prostredníctvom ktorých sa môže domôcť vylúčenia, či aspoň zmiernenia výrazných nepriaznivých dopadov na rozsah majetkového spoločenstva manželov. Jedným zo zákonných prostriedkov ochrany nepodnikajúceho manžela je zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodnutím súdu podľa § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom k podaniu takejto žaloby môže osoba oprávnená, v danom prípade

žalovaná, pristúpiť kedykoľvek počas trvania manželstva, ak manžel získa oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Preto nemôže byť v rozpore so zákonom ani v rozpore s dobrými mravmi, ak tak žalovaná učinila aj v čase pretrvávajúceho neúspešného podnikania svojho manžela. Po právoplatnosti takéhoto súdneho rozhodnutia logicky nasleduje vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré musí byť v súlade s ust. § 150 Občianskeho zákonníka.

55. Žalovaná pritom preukázala, že finančné prostriedky na výplatu vyrovnacieho podielu H. B. v zmysle uzavretej dohody o vyporiadaní BSM a jej dodatku č. 1 získala pôžičkou od spoločnosti ERSTACO a.s. Skutočnosť, že konateľom tejto firmy je jej syn a v orgánoch spoločnosti pôsobí jej manžel, sama osebe ešte nevylučuje, že predmetná pôžička jej bola reálne poskytnutá. Žalobca síce v prvoinštančnom konaní namietal, že táto úhrada nie je evidovaná v účtovnej závierke označenej obchodnej spoločnosti, ale vykonanie dokazovania predložením účtovníctva uvedenej obchodnej spoločnosti nenavrhol. Sám len poukazoval na skutočnosť, že v zbierke listín tejto obchodnej spoločnosti sa nachádzajú zverejnené účtovné závierky za roky 2019 a 2020, ich prílohy a rozvahy v plnom rozsahu, ktoré predložil do spisu, no ani z jednej z nich nevyplýva, že by spoločnosť ERSTACO a.s. poskytla tretej osobe pôžičku v sume 115.500,00 eur (resp. 100.000,00 eur), vykonanie týchto dôkazov už konajúcemu súdu nenavrhol. Okresný súd však správne poukázal na to, že skutočnosť, či spoločnosť ERSTACO a.s. uvedenú sumu (ne)zaúčtovala do svojho účtovníctva, by aj tak nebola pre rozhodnutie tohto sporu relevantná. Žalovaná totiž preukázala, že prijala sumu 115.000,00 eur od spoločnosti ERSTACO a.s. potvrdením banky o vykonaní zahraničnej odchádzajúcej úhrady (č.l. 359), ktorého obsah žalobca v tomto spore účinne nepoprel. K tomu odvolací súd dopĺňa, že pôžička je reálny kontrakt, preto jej existenciu nemožno vylúčiť len z dôvodu, že nebola zaevidovaná do účtovníctva predmetnej firmy. Pre vznik zmluvy o pôžičke nie je tiež podstatné, kedy došlo k podpisu písomnej zmluvy o pôžičke, ale kedy došlo k dohode zmluvných strán a k reálnemu odovzdaniu veci (peňazí), čo v danom prípade bolo splnené. Žalobca tiež namietal, že sa jedná o nové tvrdenia v konaní, ktoré žalovaná doposiaľ neprodukovala. To je síce pravda, ale žalobca pomerne účelovo prehliada fakt, že tieto tvrdenia, podporené listinným dôkazom uvedeným vyššie žalovaná prezentovala vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 26.10.2023 až v reakcii na podanie žalobcu zo dňa 16.10.2023, ktorý spochybňoval, že by žalovaná disponovala sumou, z ktorej by mohla svojho manžela v zmysle dodatku č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM vyplatiť.

56. Žalobca svojou argumentáciou o neúčinnosti právneho úkonu – dohody o vyporiadaní BSM založil výlučne na argumente o neplatnosti dodatku č. 1, ale nenamietal jeho rozpor s ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Okresný súd podrobne uviedol, prečo dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM nemôže byť neplatný v bodoch 48. a 51. napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a nadväzne správne uzavrel, že dohoda o vyporiadaní BSM v spojení s dodatkom č. 1 nie je neekvivalentný právny úkon (bod 52. a 53. napadnutého rozsudku). Súd prvej inštancie správne poukázal na judikatúru najvyšších súdnych autorít, z ktorej citoval, v zmysle ktorej základným princípom výkladu zmluvy je prioritá výkladu, ktorý nezakladá jej neplatnosť, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený princíp zmluvnej autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť výnimkou a nie zásadou.

57. Ako už bolo uvedené vyššie, pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v konaní o odporovacej žalobe, t. j. pre posúdenie, či žalobca je nositeľom práva odporovateľnosti, je rozhodujúci stav v čase rozhodovania súdu (§ 217 ods. 1 CSP). Ak teda H. B. previedol na základe dohody o vyporiadaní BSM na svoju manželku (žalovanú) nehnuteľný majetok, zapísaný na LV č. XXX pre k. ú. C. D., za primeranú cenu stanovenú odborným i znaleckým posudkom, tak v dôsledku takéhoto právneho úkonu nedošlo k zmenšeniu jeho majetku, ale došlo len k zmene jeho štruktúry. V takomto prípade H. B. ako dlžník namiesto hmotného majetku (vecí patriacich pôvodne do jeho BSM so žalovanou) získal totiž majetok finančný v podobe vyrovnacieho podielu, ktorý mu žalovaná uhradila. Okresný súd preto správne uzavrel, že dodatok č. 1 k dohode o vyporiadaní BSM je platný a tento je súčasťou pôvodne žalobcom odporovanej dohody o vyporiadaní BSM, s ktorou tvoria jeden celok, pričom k týmto právnym úkonom nemohlo dôjsť k ukráteniu žalobcu, ktorý je veriteľom H. B..

58. Nadväzne, ak žalobca v tomto spore nepreukázal, že došlo k ukráteniu uspokojenia jeho vymáhateľnej pohľadávky právnym úkonom dlžníka (dohodou o vyporiadaní BSM v spojení s jej dodatkom č. 1), pretože tento úkon ako celok je ekvivalentný právny úkon, nedošlo k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka (manžela žalovanej), akékoľvek ďalšie dokazovanie v tomto spore

o existencii úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa pri vedomosti blízkej osoby o existencii tohto úmyslu je nadbytočné a v rozpore s princípom hospodárnosti konania.

59. Odvolací súd teda vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného v merite veci ako nedôvodné. Zároveň pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I., t. j. vo veci samej, podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

60. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok II. o trovách konania, vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úvahe okresného súdu a zákonným ustanoveniam uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku.

61. O trovách odvolacieho konania (aktuálneho i predchádzajúceho) rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v tomto štádiu konania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

62. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].